

Nilgün Takla Güvercini 1 Bölüm

– GülsenTunçka · 17 Aralık 2016

Annesini,babasını ve 13 yaşındaki ablasını, Nilgün ilkokul çağındayken depremde göçük altında kaybetmesi, 11 yaşında olan kızı derinden yaralamıştır. Köyün muhtarı, küçük Nilgün'ü akrabalarının evine yerleştirmek istese de, Nilgün - Ben, bizim evde kalacağım, bir yere gitmem, hayvanlara kim bakacak, açlıktan ölürlere, hem onlara baktıkça, anamı, babamı, ablamı görüyorum , belki de onlar bu gece rüyama gelir, kim bilir, deyip muhtar ve karısına ağlayarak karşı çıkar. Muhtar - Etme güzel kızım, ıssız köy evinde, cinlenecek misin? Tövbe estağfurullah! Tek başına olmaz, kasabaya teyzen ve eniştene telefon ettim, onlar seni yanlarına hemen almaya karar verdi. Kasaba ile köyün arası 10 km. Ne olacak ki, seni bizde götürürüz ama, burada rahmetli ebeveynlerinin ve ablanın arkada bıraktıkları var. Bak kızım, tarlanız,takkanız, tırpanınız, hayvan, mal maşadınız, hepsi de alanda! Keşke teyzen ile kocası gelip köyde yaşasalar, ne diyeyim! Boğazı düğümlenen muhtar, daha fazla konuşamadı, karısına başı ile kızı işaret edip, onu kendi evlerine getirmesini söyledi. Muhtarın hanımı - Hadi kızım, yarın teyzen ve kocasına seni, kendi elimizle teslim edelim, gözümüz gönlümüz rahat etsin. Nilgün, ister istemez onlarla gitmek zorunda kalmış, ertesi günü uykusuz iple çekmişti.

Kocası, ayakkabı tamircisi olan ve onu zar zor ikna eden , teyze Ayşe hanım, bir yandan da için, için söylenerek - Her şey maddiyat mı Emin efendi, bırak bir haftada kazanmayı ver. Orada yeğenim tek başına aklını kaybeder maazallah. Sonra daha da hırslanarak; Edersin edersin, işin ucunda mal, mülk olunca, öyle bir kabul edersin ki deyip dışlarının arasından söyleniyordu. Ertesi gün köyde oturan uzak akrabalarına eşile bir kaç gün misafir olup hem yeğeni Nilgün'ü alacak hemde, evde ki küçük baş hayvanları satıp savacaklardı.

Ayşe hanım ve kocası Emin efendi köye geldiklerinde onun gelişi Nilgün için koca bir sevinç ve umuttu. O gece küçük kız teyzesinin dizinde göz yaşlarıyla uyuyan Nilgün'ün gözü, ne ilkokul öğretmenini ne de baş sağlığına gelenleri görmüştü. Kızın, bu yetim hali köydeki komşuları ve akrabalarını da perişanlığı ile üzümüştü. Öğretmen hanım - Bana müsaade deyip ayağa kalkarken - Nasıl olsa bir kaç gün burada olursunuz, yine ziyaretinize gelirim, hadi sağlıcakla kalın. Öğretmen hanımı yolcu eden, ev halkı konuşmalarına kaldıkları yerden yeniden devam ederken. Uzaktan akraba olan, misafir oldukları Fadime hanım - Vallahi ne desem, Emin efendi Nilgün burada kalsın gerçi bizde 4 çocuk var ama, rahmetli anasının eviyle bizim evin duvarı, yan yana. Demem o ki, duvarı yıkıp bizim evle birleştirirsek kocaman bir hane olur. Emin efendi, daha karısı Ayşe hanımın konuşmasını beklemeden - Yahu Allah'ın akıllısı siz misiniz? Biz ne güne duruyoruz, köyde tarla, takka var hem kasaba hem burası gelip gideriz. Yok ya, kat'iyen olmaz! Fadime hanım - Sen bir dur hele deyip Ayşe hanıma - Nilgün bir kaç yıl sonra serpilip güzelleşir oğlanlardan birine alırız, böylece Nilgün de köyde kalır. Ayşe hanım - Bizi buraya kızı alasin, eve çörekle-nesin diye mi davet ettin, nasıl olsa gelecektik, akraba evine ineceğime rahmetli bacımın evine inerdik deyip tavrını gösterir. Emin efendi ayağa kalkarak - Kalk hanım kalk, rahmetlilerin evine

gidelim, sen yaram depreşmesin diye buraya geldin ya, hata ettin, sana neden uyup geldiysem deyip karısına epeyce çıkıştı.